

само подъ единъ отъ тѣхъ. Тойзи единъ бѣлягъ, който съставлява формѣ-тѣ на понятіе-то подъ която оно се мисли: или е такъвъ, че може да се отдаде на понятіе-то, или е такъвъ, че онъ не може да му се отдаде. Тѣй напримѣръ азъ могѣ да мислѣ за чловѣкъ въобще че онъ е ученъ, но азъ могѣ да го мислѣ и безъ ученіе; напротивъ, тѣрговецъ не може да се мисли безъ тѣрговинѣ, и занаятчій безъ занаятъ. Тѣковимъ образомъ понятія-та се раздѣлятъ на два рода: едни сѣ *синтетически* (сѣчинителни), а други сѣ *аналитически* (разчленителни). Синтетическо сирѣчь понятіе е то, кое-то се ограничява и опредѣля отъ единъ бѣлягъ не за да бы принадлежалъ нему неизбѣжно; но защото оно се поставя въ связь съ други понятія, които се мислятъ подъ сѣщій тойзи бѣлягъ. — Аналитическо же понятіе е то, приписиваемій бѣлягъ на кое-то, принадлежи нему самому, независимо отъ никаквы други понятія и неизбѣжно трѣба да принадлежи нему, за да може оно да бѣде това *сѣщо*е понятіе.

За да се разумѣе по ясно що казахмы за синтетическо-то-то понятіе, трѣба да прибавимъ ѣще че пѣрво-то за това се називава синтетическо (сѣчинително); защото тукъ пѣрвообразно-то слово (чловѣкъ) трѣба да се сѣчини съ отдаваемій неми бѣлягъ (ученъ) за да може да произлѣзе понятіе „*ученъ чловѣкъ*“. Но това отдаванье на ученіе-то чловѣку става спорядъ разсѣжданье-то и одобреніе-то на разумъ-тѣ, който можяше твѣрдѣ лесно да отдаде чловѣку вмѣто ученіе, други единъ бѣлягъ. И тѣй, синтетическо-то понятіе се характерузува само по *сѣдържанье-шо си*: напротивъ аналитическо-то понятіе като сѣдържя въ себе си онзи бѣлягъ, подъ който оно се мисли, и има именно тѣзи формѣ само отъ себе си; и като поставя разумъ-тѣ въ зависимость отъ неѣ характерузува се само по своѣ-тѣ